

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njech čí khma
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Šerbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knižiczišćezerni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Njedžela Palmorum.

Philipistich 2, 5.

„Kóždy bjes wami budž teje myšle, jako Křystuř Jesuř tež běšče!“

Scenje palmoweje njedžele nam psched woczi staji, tak Jesuř pod křwalbuspěwanjom a hosianawołanjom israelskeho luda horje čehnje do Jerusalema, nuts do šwojeho domu Wótza, wopiřuje nam tón křonowanški czah teho Kņjesa, ale křona je černjowa a trón je křiž. Tak steji scenje dženkņiškeho duja pschi fastupje do martroweho tydženja i napišmom: „Glaj, twój kral pschińdže k tebi čičeje myšle.“

Epistola dale do sady a do wyšota pschima a nam wopiřu je zplěczah Jesuřoweho žiwjenja: wot žłoba ke křižej, wot křiža k trónej. Zylly wobras Kņjesoweho ponizenja a powyščenja šo nam dženkņa wobšnamjeni a napišmo reka: „Kóždy bjes wami budž teje myšle, jako Křystuř Jesuř tež běšče“. Pschetož niž k pschihlowanju, ani k pschihlowanju šamemu a k hólemu hosianawołanju šo nam tajke předuje, ale šo bychmy šobu czahnyli a tutemu křonowanštemu czahej šo pschisamkli. Epistola nam móžnje pschihlowa i Křystuřowym hłobom: „Bój a dži se mnu“ a my čžemy i Domaschom wotmolwicž: „Čehńmy i nim šobu, šo bychmy i nim wumrjeli“ a prajmy i Pawołom: „Wumrjemy-li i nim šobu, dha tež budžemy i nim šobu žiwi, čžepimy-li šobu, dha tež budžemy i nim šobu kņezicž.“

Še wažne šłowo, i kotrymž tón japoschtoł šapoczina: „Kóždy mjes wami budž teje myšle, jako Křystuř Jesuř

tež běšče“. Wón praji: „Kóždy“ — bje wscheho wobmjesowanja, njech je čłowjek hiščeže tak wulki na semi abo hiščeže tak mały, njech je bohaty abo křudy, křorny abo strowy — Pawoł žaneho wuměnenja njedopusčeži: njeye žadny pschestary a žadny pschemłody, žadny pschemožny a žadny pschešłaby. Šow je šłowo ša naš wschitkich — křižkuli smyšlenje twojeje wutrobny je, křižkuli wotpohladanje ty mašč, tute šłowo je Pawoł tež ša tebe piřal, pschetož wón praji „kóždy“. Šo šłuscha k majestoscži a wošebnosčži křesćianstwa, šo šo na wschitkich čłowjekom wobroczi bjes rošdželenja. Zylke předomanje jeho wěry na kóždeho čłowjeka reka: „Wěć do šesom Křysta, dha budžesch ty a twój dom šbóžny!“ Šo zylke napominanje jeho wuczby na kóždžicžkeho ma šo tak: „Dži po Křystuřu!“ Ša wschitke stawy, ša wschitke ludy, ša zylke čłowjestwo šo blyščeži jenož jene křašne bójške šnamjo, do kotrehož dyrbi jenotliwy čłowjek kaž zylke čłowjestwo šo pschekřašnicž: to je Jesuř Křystuř.

Křižeje myšle wón, ta podomnosč Wótzowškeje křašnosče, běšče, je nam wschitkim šnate: „Wón ponižowasche šo šam a bě pošlušny hačž do šmjerče, haj do šmjerče na křižu.“

Šunje tak tež dyrbimy my smyšleni byčž: ponižni a pošlušni. Ponižni psched Bohom, tak šo tu njedospołnosčž šwojeho čłowškeho byčža, smyšlenja a čžinjenja pošnawajo šo psched jeho majestoscžu a šwjatoscžu jako hubjeni, kņiczomni, hřěšni čłowjekojo wschěduje pošorjamy a radži tu hřěchi wodawazu, tróšchtowazu a wobnowjazu hnadu Božu w šesuju Křystuřu šapšchimjenu. Ponižni tež

psched cłowjefami, tak so pschezo drubich wysche ważimy
dyżli sebje samych a hdyż mamy njeprawo, to rady pschi-
damy a wusnajemy. Posłuschni Bohu temu Knjesej, hdyż
w jeho kajújach khodźimy a tež wscho horjo a domach-
pytanje sebje lubicz damy i Khrystuśom prajizy: Wótcze,
twoja wola so stań, niź moja wola! Posłuschni tež
cłowjefam, kotrymž posłuchacz mamy, starschim, wuczerjam,
duchownym, wyschnosczi, tak so wscheje njeľuboscze, ľenjoscze,
njepózcziwojcze, wopikstwa, jebanstwa, paduchstwa a psche-
cziwjenja so wustajimy a sđalujemy.

Braj, mój luby cžitarjo, njeměť zylė śwět hinaschi
napohľad, njeby zylė kichesczijanstwo zylė drube bylo, hdy

by tutemu japoschtołskemu napominanju so wot wschitkich
posłuchało? Haj, niczo dyżli měr a sbožo by knjeźis-
we wschitkich kichesczijanских wošadach, domach a wutrobach,
by njeby na semi hřlo, hdy bychu wschitzy teje myšle
byli, jako Jesuś Khrystuś tež bėsche. Teho dla chzemy-łt
w cžasťu, a schtož waźnische je, tež w wěcźnosczĩ sboźni
a sbožowni bycz, dha saprějemy sebje samych a stupajmy
do Jesuśowych stopow! Ta bohabojośc je ł wschitkim
wězam wužitna a ma sľubjenje nětczischeho a pschichodneho
żiwjenja. Žanu podłohu pať nihto njemóže sałozicz, křiba
tón, kiž je sałozeny, kotrež je Jesuś Khrystuś, tón křizo-
wany a horjestanjeny!

Naschim lubym paczeřskim dźeczom.

Hdyž na tutym swjatyh dnju
S lubosczi waś powitamy,
Waś pschi Božim wołtarju,
Lube dźerzi postrowjamy,
Dha najprjedy ł njebiešam
Nasche proštwy ja waś džeja,
So so ł mērej tu a tam
Wasche pucze wobrocžeja.

Wótcze wscheje huady, daj
Bohnowanje jim na semi
A tam wotanku jim swój raj
S njebestimi radoščemi!
Jesu, swoje wowzki waś,
Njedaj jim so sľubicz ženje!
Swjaty ducho, wschitkón cžasť
Sticz jim mēr a pošyljenje!

A wy dźerzi, wěscze wy,
Kať je lubošč, swěra, huada
Wjedla waś psches wschitke dny,
A schto dženka na waś hlada?
Boh wasch sboźniť, wošada,
Waschi starschi, waschi lubi,
So so žana jeniczka
Duscha Jesuśej njeshubi!

Sslyšchicze, schto ł wyšoka
Swón do wutrowow dženš swoni?
Srosomicze, cžehodla
Telko bylšow dženš so roni?
A te swjate křerlusche,
A ta wuczba Božoh' sľowa, —
Dźerzi, ach, so dopomúče
Ka to wschitko hač do rowa!

Tele statny, wošada,
Ssu czi ł nowa doměrjene,
Ssu wot dobroh' pastarja
Tebi ł sbožu porucjene!
Wopomú: duscha jeniczka
Placzi psched tym Knjesom wjazy
Hač wschě cžasťne bohastwa,
Wjaz' hač wschitke swětne schazy. —

Duž, wy dźerzi, khodźimy
S wami w Bošy sjenoczeni,
Tu a wěcźuje my a wy
Wostanjemy njedželeni.
Njesapomúče tutoh' dnja!
Wy scze droho wukupjene;
Budźcze swěrne do kónza
A tam wěcźuje wuswolene!

Jan Waltař.

S Lužiskich wobrasow Adolfa Černeho.

Něhdže dwaj dnjaj bym w Budyschinje čakał, hač mi šěpje budže. Skóncznje mje nahlj měr po wschelakojščach poslednich dnjow, pschetratnych na lužiskim kraju, wona njeczínliwoječ, kiž ezlowjekeje myšle i hlowny wupije a ju i wołojom wobčežuje, rosmjerjny. Pschemóžeš so a pónđžeš sažo na kraj — tudy ja tebje ničjo njeje, myšlach pschi šebi. A tež niz. Mohł so wschał spominjenkam wěnować na njedatno minjene dny, snate města mohle mi žiwischo do pomjaska swolacž kražne wobliczo rjaneje Polki: mohł šebi ju pschedstajicž w zyrkwi, jenož něhdže Bětra, kač bym jeje hordu postawu přeni krócž na prosy sakrystaje wobladal; po mschi běšče čziho a pusto w zyrkwi, jenož něhdže w kucže kawki hiščeže stara woroka nad knihu so žnawo modli abo drěma. Abó na torhojščežu, kač žmój hromadže po hermanku khodzikoł a kač bym wschelake wježete wukładowanja wschelakich wězow wopytował, jenož so bych jeju běle jubki wobhladal. Wona so tač rjenje žmėjeseče a mėjeseče pschekražne, šiwětte, běle jubki. Abó — ale šcho po prawym powjedam? Ššym tola jekwž njewobhladnity blasn. . . Mohł so tež wěnowaděž dopominjenjam na dawnu minywošę lužiskeje metropole, bñudžicž w stawisnach wot teje doby žem, jako na hrodžiščežu, nad Židowom žlowjanski hrod škejesče, jako hiščeže Lužtza sad bhwarjow njesnajesče, kiž bychu žnawu praweje semje hubu sakryfalt, š njebychu w rēczi džědow a pradžědow rēcželi, jako hiščeže džeczi jich macžeri njewotzusbniču a jich njewuczachu tu rēcž jazpivaděž, w kotrejž je jich wona čžěšćika, jako hiščeže macžerjam žhlyš do woczow njestupichu wo džěčžoch, jazpivazyh žerbiskū rēcž. . . Tute myšle žym hižo sto krócž pschemyškil a pschezo sažo mi do hlowny pschindu. Ale nětko žym tu se žiwym žiwoy był, so bych lubował tón lud, kiž na tajku žrudnu minywošę, so bych jšn doma wopytal, i nim pojědł, popowjedal, poskoržil a sažo pospěwal a žnadž tež porejwal — a khwilu won i Budyschyna a burej pod nišku wježnu tšechu! Mam was rad, Budyschinszy pschecželjo — ale tyh wježnych tež! Wšchał wy jich tež lubujecže — džecže rad i nim so wotšchemicž, šapomnicž na čžěžne zusbnišće kolo, i kotrymž žu waž we waschim Budyschinje wobdali, nabracž šbudženja a mozy i wojowanju.

Běch so rošjudžil. Wlky, čžesčehódny mój hoscžicžel, mi drje moj wotpohlad wurēcžesče — ale moje nowe žadanje běšče pschegara mózne. Ššym šchoł. W špoczattu džěšče drje to dosčž hubjenje — štoro kőžny kamjeñ w Židowškim pschedmėjese čžinjeseče mi bolostne šschiwjenje huby wutrobno njechasče derje džětacž. „Ššym so nashmnił, to je wscho“, žameho šebje pokojach, „to so sažo bórny minje“. Njewěm, myšli wschał, so tmu žam drje wěrił njewšym.

Běšče awgustowe ranje dosčž njepšchijomne, wětr dujesče wot škamjenza a wějesče mi rědko padaze kapki do woblicza. Kolo do kola roškladowasče so kražna šharta žerbiskeho kraja. Njepšchipada mi ničjo druhe hač woczepane pšchirunanje se šchachownizu — ale hodži so mi. Na tutej kražnej šchachownizu žu tež kralojo a burjo hráli — rjadny burow žu rědko, ale hiščeže njeje hra dohrata. Tej hrě pschihladuja žerbiske hory, rjenje do pokkoka šestojene, stare snate: tamle je Čžorneboh, tam žromadnik, Praschiza, Lubin atd. Čžorne lěžy dobawaja jim rasu wažnych šamyšlenzow. Wobšebe tam Lubin so nělak pokhmuri, — njemyšlišč, so by na čžazju byto, so by woczinił wrota hordžinam. Špazym w twojej wutrobje? So bychu pomhali buram, Šserbam? Abó njeje čžerpjenje hiščeže žwój wječh dozpiko?

Ch — — Moja štrawosčž tola njeje w dobrym porjadu. Město so bych i ptakom lecžal, hdžęž šebi pschaju, wlecžu so kaž

šchiln po prošneje drěšš, wostudlej, jenož i rědkimi kapkami popluskanej.

Skóncznje přenja wjež. Nač ja witam — mače hwěšdacžto, sakryte w husčzinje wschelakoreje seleniny ja njewulkej žokmu semje, kotraž mi ju hač dotal sakrywasče. Ššona Borschęž, kolebka lužiskeho bažnika, tač njeknadna kaž Šejlerjomu ludžil žam — tola budže so na nju džatnje špominacž, dolhož budže bicž žerbiska wutroba. Šejlerjowe pėžnje žu wjele wudokojeli: kusťo prostoje, pschistupneje poesje je mnoho njekwědomnych wutrobow narodej dobyto. Žeho pėžnje špěna žerbiska intelligenza na špěwanškich žwjedženjach, ke kotrymž so jako i wulkem narodnym žwjatym dnjam se wschěch štron njewulkeje wótcžiny ššhadžuje, so by šebi wotnjekla trochu čžerstwyh šacžiščezow šahorjenja a pošylnje- nja do žwojich wježnych kucžikow. Potom so sažo rošpróscha po wšach, ššhowanych w šahibkach žokmiteje kražiny šakškeje Šornjeje Lužtzy abo šhubjenych w njekšóncžnej, ruminatěj, lěžnatej holi — ale wone šrudne šnaki, šakšmurjene kaž žyle čžerpjenje Šserbow, špěwane w šłódkej, mjehkej macžersčezinje, mój Bóžo, te dolho w dušchi njeshneža. Špěwanške žwjedjenje žu wjele wudokojake na žerbiskim wobudženju, jich šlawisny žu rjany, wažny list i jich narodneho šlawanja — a na wschěch špěwachu Šejlerjowe žłowa i škozorowym žłožami. Šejler wupokasa so niz jenož šamyšleny ale tež wježety a tač so šalubš wutrobje kőždeho. Literarna kritika žnadž mnoho jeho pėžnjam porokuje — ale lud budže je tola špěwacž.

Š wobčežnosčžemi žym so do Baczonja dowlešł a i njemjeišćimi wobčežnosčžemi druheho dnja do Šufowa.

Du durbju čžitarkej najpředny něšcho wukozicž, so mje njeby pschehnatosčže abo pschecžiwjenja žamemu šebi winował, hdžęž mje w žamžnej khwili nadeñdže w Šufowje, nadobo w šłóštrje, a potom sažo w Baczizach. Wšchitke tute měštna, prošny, tworja po šdacžu jene jenicžke žydlisčezjo. Š Šufowa pschindjesch psches móst do Bacziz a nawopak. „Šłóšchr“, kač wokolny katolski lud i krótka praji, po prawom „šłóšchr Marijna Šwěšda“ dótkla so wobegu wšow. Psches wulke, štarozitne, pschi žantym kač twjerdžišnowe wrota — šłóšchr i žyla šterje jako někajka twjerdžišna wupada — šastupimy na šchěroki dwór, na kotrymž pschede wschēm naschu kėžbnosčž wuputa šłóšchřika žyrkej, kotrejž šahroda a šłóšchrne pohřebniščežo poetiški posadł tworitej. Š mjenje poetiškim dopjelnjemom je šłóšchřika piwarńja. Šetkamy wjele małych holecžatkow w malo pižanej, štoro žarowazej, ale tola rjanej drasčže katholicškich Šornjošuzicžankow — jena kač druba. Du do šchule. W tutym žonškim šłóšchřje je tež elementarna holecža šchula, w kotrejž šłóšchřiske kotry, „šnježnicžki“, kač jim lud rěka, žerbiszy a němšzy wucža — pschetož wschitke pensionaty na žwěcže žu němšće! Wobšebity duch naž wobtwěje, šstupimy-li do žyrkwoje — duch mnohich šańđženych lěšštokow. Žana žyrkej njeje na mnje tajki šacžiščęž čžinika, kač žyrkej tuteho šłóšchřa. . . Žhly nutškwony džěl čžini šacžiščęž čžesčehódneje štarosčže, je napjelnjemny, štoro pschepjelnjemny se wschelakimi, mnohimi wolkarjemi a wobrasami, wofřjedža je ššětkka pschihlyšchnych rošmėrow i drjewjanymy, poššocžemymy figurami, pschi šezženach štare rowy bhwschich abatžkow šłóšchřa i jich šolorowanymy relifami, psched hlownym wolkarjom, maušoleum šakšadnikow šłóšchřa a žyrkwoje, wschudžom rjššhowanjow a rjššhowancžkow, wobrasow a wobrasčkow, wscho pschepjelnjene i rjanymy debjenkami. A na wschēm špoczitwa něšcho jako čžęža. Pschipada čži, jako měto to wschitko w tebi rēcžecž, jako by wschitko jenož i někajkim kusťom něme byto. Na wschēm špodžitwa čžęža wěšow. . . (Pofracžowanje.)

Na seleny schtwórtk.

1. Kor. 11, 23—32.

Bože wotkasanje.

Slóž: Šhwat Boha, moja duscha! zc.

Budž šhwatba, Jesu, tebi ja wotkasanje bohate! —
S nim sjednoczil naž hebi by šhudych do wschej' wěčnosće. —
Esz i cžetom krej nam škiezil, kiž ja wopór by dał,
Dolh hrěšchny našch s tym šniezil, nam herbštwó wotkasał,
kiž pschetrjehi wschu krašnosć tu šwěta braschneho
a pschekrašnja wschu cžaknosć do šboža wěčneho —

Šdnž w nozy pscheradženy bě tamnej jara bolosnej
a bóršy wopuschčeny wot šhly póžtow bojasnej,
wjal šhlěb by s džakowanjom, jón šamał, poškiezil
a s milym špodobanjom šwój škuff tak wobkrućil:
Tu w šmice, jěšće cžělo, kiž ja waš podawam
do šmjerče, so by šmělo šo dostacž šbože wam!

Tež po wječera podał by šhelich jenaf mišosnje
A š temu šlowo dodał: Šón šhelich wotkasanje je
we mojej křiwito nowo, kiž pschelecž ja waš chzu,
šo hrěchi wam šo mohle tak wodacž i wěšosjezu! —
Šo cžiněče šwopomnjenju mi s myšlu džakownej
a wěry pošwlnjenju je wobšhowaječe šej! —

Š smjercž pschipo wjedacž tudy wschał dhr-
bimymy šnješowu.

Šlej, hrěšchne našche brudy wón šetřel je šwojej je křiwju. —
Duž pschindžny s dostojnosćju, šo pschmym džakownje,
šo šajny se šprawnosćju wschěch padow pokutnje!
Šchtož njedostojnje šupi tu š jeho wječeri,
šmjerčž ša žiwjenje šupi šej š wěčnej žalosćji.

Ach, pratoje rošbudžejny tu pschego cžělo šnješowe,
šo w duchu wobnowejny, njech džakna duscha wostanje! —
Ššo šudžicž šami chzemy, šo šnješ naž njěšudži;
šjes poroka njech džemy tam š šbožnej wěčnosćji,
šdžež wěčnjnje wužiwamy, šchtož dobyt šnješ nam je,
a šhwatbu šaspěwamy šom' junu radoštnje! —

U.

Zyrkej a štat.

Šchtož šo w tutych dnjach štawa, šo šapocžinajo 13. měrza
w Barliuje, njerosžakuju ani žylemu ludej ani tež žyrkwi to
njbjo pschichoda. Džentža (20. měrza) do žyła hiščeže njewěmty,
šchto je šo štało ani tež šchto šo rujnje štawa. Šchtož nam duž
šawostaka, šo bychmy šo cžinili, je to, šo šmy my šwěrnj we
wěrje temu šnješej teje žyrkwoje a šo to tež wobšwědčamym
psches škuff. Šón šnješ pak daj, šo by bóršy měr, wopratožiti
a šbožowny měr bydlit w kraju a ludu! — — —

Šo wustupje s žyrkwoje nětkle huscžišcho šhšchich; šu šo
tajke tež štake we našchich wošadach. Šwangelšto-lutherške krajne
šonšistorštwó je wušaš wo tym wudało, šak maja šo duchowni
pschi tym šadžeržecž, šak potajškim žyrkej šo s tajšimi šaběra, kiž
wustupja. Pschi tym njebě trjeba, nowe šakonje a wušašnje
pschihotowacž; buchu jenož te hacž dotal wobštejaze šhromadžene
a s nowoh pschihotowane. Šak tež pschecžiwizny njemóža žyrkwi
porokowacž, šo wona nětkole w nušy wunušowane wušaš psche-
cžiwó wustupjenju wudawa. Wustup džě njeje tež něšchto nowe;
žyrkej je šo wot wscheho špocžatka s nim šaběracž měla. Š tutym
šarjadowanjom wo wustupje njěšpschecžiči žyrkej tež šwój protest
pschecžiwó temu wobštejazemu šakonje wo wustupje, pschede

wšchěm niz pschecžiwó temu jenemu džiwonemu poštajenju, šo
je hižo 14lětnym rošbud wo tym pschewoštajenju. Nimo teho
wscheho šu šo pschi wufonjenju tuteho šakonja wschelake druhe
njedostatki wufopake, pschede wschěm tež jene wobmješowanje
prawa, kotřez macž ma na džěcžoch, kotřez hiščeže 14. lěto nje-
dožpichu; tajke něšchto šo pschede wschěm s tym modernym
duchom našcheho demokratškeho cžaka — tajki wón tola byčž
chze — njěšnježe; jedna šo to pschi tym wo wustupach, šdžež
mandželški a nan s žyrkwoje wustupi, macž pak niz. Šobaj, nan
a macž mataj to prawo wocžehnjenja šwojich džěcži; šchto pak
potom, šdžž chze nan wustupicž, macž niz, s džěcžimi? Šajke
njedostatki šu pak žyly witane; pschetož wone pschego bóle do-
pokajaja, šak to je šakonjemj našchich krajnych komorow šlaza a
šak jara je wotšhorjenje nušne!

Š blišta a s daloka.

Š šotež. Šandženu njedželu, Šudika, mějachmy tu woš-
bity žyrkwiški šwjedžer. Šnješ šand. Šeser, kotřžž bě w okto-
brje šandženeho lěta džěl šarškeho džěla pschewšał, bu ordinowany
abo ša duchowneho pošwječeny, — njech tež niz hiščeže ša-
pokasany. Š tym dopjelni šo pschecže a próžowanje wošadny,
šak šastupowazeho duchowneho a wošebje tež pacžerškich džěcži a
jich štaršchich. Šože tola nětk nowy duchowny šwoje pacžerške
džěcži tež palmarum šonšfirmirowacž, šak šo to druhdže štawa, a
tuto, šak druhe šarške džělo pschindže nětk hižo do jutrow, tež po
žadanju šastupowazeho duchowneho do praweho porjada. —
Šnješ tajny žyrkwišny rada šošentšanz dokonja šwojatocžny škuff
ordinazije abo pošwječjenja mlodeho duchowneho s pomožu ša-
štupowazeho duchowneho š. šararja Šhrgacž=šošacžičžanskeho
a š. duchowneho Šwrosšaka=šetlicžanskeho w pschitomnosćji š.
šollatora Šilhelmi na šotežami a žyrkwiškich přjódfštejčerjom
a wošadny. Šoža šlužba šo psches špěw šchulškich džěcži pod
natwjdowanjom š. žyrkwiškeho wučerja šošera porjenšchi.

Šytaj a namafaj.

Š VII. Šiob 40 a 41 šlaw, behometh a leviathan, abo
wodokšlón (Nilpferd) a křofodil.

VIII.

Š nowinach cžitamy, šo je šebi něhdže w Amerizy drje,
něchtón jedny šošahowy šakšechž twaricž dał. Šak wulki a šelko
ruma mějěšche šošahowy šakšechž a šdže je wopišany?

Šištowanje.

Jedny šwěrnj Ššerb a cžitar našcheho šopjenka ščele nam
njěš druhim proštwu, kotřžž tu wošewjamy s tym pschecžom,
šo by dopjelnenje namakala: ... Šo mojej myšli by jara
dobře byšo, šdy by wučženy šerbški špišacžel mašu knihu wo
pschistošnym wajšnju špišak w dobrym šerbškim a šchěščansškim
duchu: Šak ma šo cžłowjek šadžeržecž pschi jědži a picžu, w roš-
mošwoje s ludžimi, w drascže atd., wschelake dobre rady a wučžby.
Pschetož šak to nětkle je, njewě wulki džěl mlodych ludži, šchto
pschistošnje wašchne je; woni maja teho dla wscho, šchtož widža
a šhšcha, šle a dobre, ša pschistošnje wašchne, ša wulku šdžěka-
nosć, a šu psches to žyly pokazeni.

Š temu wón dale pschistaji: „Młodži ludžo, kiž šchulu wo-
puščeža, měli wot štaršchich abo šmóšrow šerbške špěwarške,
šerbšku bibliju a jene knižki wo pschistošnym wašchnju šobu-
dostacž.“

Šamolwity redaktor: šarar Šhrgacž w šošacžizach.
Ššiščž Ššmolerčž knižicžiščžeršnje w Ššerbškim Šomje
w Šudhšchinje.